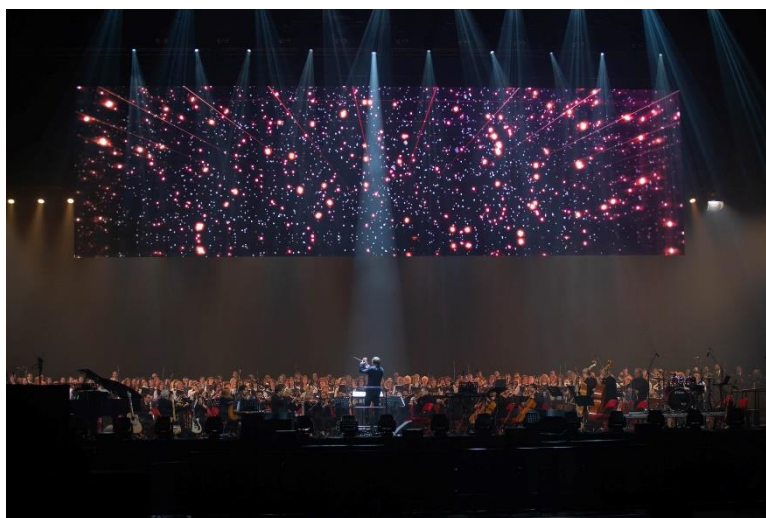

Kedves Kornél,

hadd kezdjem azzal, hogy intézményi szinten is büszkék vagyunk rád, és gratulálunk ehhez a kiemelkedő munkához (nem szeretném pusztán teljesítménnyé degradálni)! Hálásak vagyunk érted, hogy munkatársunkként is tisztelhetünk és ismerhetünk Bodrogon.

Mike Adina: Mikor kértek fel erre a feladatra?

Győri Kornél: A Baptista egyház indította el a folyamatot, február 21-én volt az első megbeszélés, ahol felállt 4 munkacsoport: 1. Mozgósítás, 2. Evangélizáció, 3. Program, 4. Helyszín. A Programot előkészítő munkacsoportba kaptam meghívást. Nagyjából havonta jöttünk össze egyházunk központjában, ahol a munkacsoportok külön-külön, és a döntéseket egyeztetendő, közösen is dolgoztak. Menet közben kiderült, hogy nem csak az előkészítésben, hanem a lebonyolításban, egészen konkrétan, a program zenei részének megvalósításában is számítanak rám.

M.A.: Mesélj a felkészülésről, kérlek.

Gy.K.: A kották kiválasztása, felkutatása és gyártása mellett regionális próbákat tartottam az énekeseknek Budapesten, Szegeden, Debrecenben és Pécsen. Külön találkoztam a gyermekkórusokkal is november közepén. Az őszi szünetem hangszerelések készítésével, a zenekari kották nyomtatásával, sokszorosításával telt. És persze a zenekari tagok beszerzése is hónapokat vett igénybe. A zenekarral is többször próbáltam Budapesten, és egy "főpróbát" is sikerült összehozni 18-án a szolistákkal, könnyűzenei csapattal és a Budapest-környéki énekkarosokkal. A kórus egy részével viszont csak az Arénában találkoztam, ahol minimális volt a próba lehetőség. A szervezésben (ami nem az erősségem) sokat segített Balogh Magdi, ő mozgósította az Alföldet, Erdélyt, telefonálgatott, tartotta a kapcsolatot a karvezetőkkel.

M.A.: Hogyan állt össze a program, mennyi beleszólásod volt?

Gy.K.: Kevesebb irányadást kaptam, mint amennyire számítottam. Nagyjából szabad kezet kaptam a dalok választásában - a munkacsoport útmutatása szerint. Természetesen ötleteket és a program ívére vonatkozó javaslatokat kaptam, és amit lehetett, beépítettem. (Bár nagyon szép kerek volt az egész alkalom, visszatekintve néhány dolgot másképp csinálnék.)

M.A.: Milyen érzés volt tízezer ember előtt vezényelni? Volt-e korábban hasonló élményed?

Gy.K.: Nagyon szeretek vezényelni – ez a szívem csücske. Voltak vérmesebb ambícióim, amik nem jöttek be, de amit hozott az élet, az nagyon sok jó dolog volt. Kiemelném a 2010 utáni több mint tíz évet, amikor nyaranta Németországba jártam ki szimfonikus zenekart vezényelni, 2-3 hetes turnékon. Olyan műveket vezényelhettem, ami minden karmesternek az álma.

Ehhez képest ez a kihívás más volt. Amikor kikristályosodott számomra, hogy a rendezvény zenei vezetését rám akarják bízni, onnantól élesedett a helyzet és kezdett stresszelni a dolog.

M.A.: Hogy élte meg a családot ezt az intenzív időszakot?

Gy.K.: Ősztől fordult intenzívbe a *Tovább Jézussal!* szervezése, és én szóltam a feleségemnek, hogy nov. 19-ig ne tervezzen semmit... de azért ő próbálkozott, és neki köszönhetek egy kis november eleji szusszanást, amire persze nagy szükségem volt. A családból többen is énekeltek a kórusban, nagyon büszkék voltak rám. Elfogadták és elviselték, hogy én ezt most csinálom. Most pedig mindenki örül, hogy vége van és jól sikerült.

M.A.: Ki tudnál emelni egy emlékezetes pillanatot, ami felejthetlenné teszi számodra ezt az eseményt?

Gy.K.: Nagyon sokan dicsérték a záró énekét: *Egy nap mindent újjá tesz Jézus!* Van abban pár ütem, amikor a zenekar kiáll és kórus egyedül marad. Akkor hallatszott igazán, hogy több ezren énekelnek velünk együtt az Arénában. Rendkívüli élmény volt (megj. könnybe lábadt szemmel meséli).

És amire nem voltam felkészülve, hogy nagyon sok visszajelzést, elsősorban köszönetet, elismerő szavakat kaptam emailben és telefonon.

Csatlakozom ehhez a hálás visszhanghoz, és köszönöm a beszélgetést is.